

tilbeholder § 2 i dens nuværende Affattelse, foruden det at man saa yder Embedsmanden, hvad der forekommer mig at være retfærdigt, vindes den Fordeel, at man undgaer mange vanskelige Spørgsmaal. Der er nemlig mange idetmindste efter vore hidtilværende Retsbegreber vanskelige Spørgsmaal, der ville opstaae ved Anvendelsen af de andre Forslag, der er stillede, hvorved jeg navnlig tænker paa Forslagene under Nr. 1 og 2. Det er saaledes efter min Formening noget aldeles Nytt og Noget, som vil frembyde særegne Vanskeligheder, at Spørgsmaalet, om en Embedsmand har begaaet en vis Handling, skal adskilles fra Spørgsmaalet om, hvorledes denne Handling bliver at bedømme i Henseende til det foreliggende Spørgsmaal om hans Pensionsret. Naar det i et af de nævnte to Underingsforslag, f. Ex. i det, der er stillet under Nr. 1, hedder: „dersom der ikke allerede findes saadant Beviis for det Forhold, hvorpaa Afstedigelsen begrundes, kan dette efter Afstedigelsen gjøres til Gjenstand for Undersøgelse og Paafjendelse efter de for Justitsfagers Behandling gjældende Regler, selv om Strafsansvar ikke kan gjøres gjældende,“ saa ledes jeg naturligen til at spørge: Hvad vil det sige, at det omtalte Forhold skal gjøres til Gjenstand for Paafjendelse? Hvorledes skal den Dom see ud, som saa afgjør Sagen? Hvad tænker man sig, at der skal staae i den? Dommen skal jo ikke udtale Noget om, at den Bedkommende skal have sin Pensionsret forbrudt; thi det skal jo forbeholdes de fem Mænd. Jeg kan altsaa ikke tænke mig Andet, end at Dommen blot skal sige: „N. N. maa ansees for at have gjort sig skyldig i det og det Forhold,“ eller: „Der maa antages at være tilveiebragt tilstrækkelig Beviis for den eller den Omstændighed.“ Men dette er i alle Tilfælde en Art af Domme, som have været aldeles uafvendte i vor Ret indtil Dato; det er en Art af Domme, som ville være noget ganske Nytt.

Man vil maaskee sige til mig, at jeg ved hvad jeg hidtil har udtalt, har stillet mig eenfaldig paa Embedsmandens Standpunkt og udelukkende har seet paa, hvad han kan være tjent med, medens jeg slet ikke har havt Die

for, hvad der ogsaa kan anføres fra den anden Side, og navnlig slet ikke har havt Die for, at det maa vække en billig Misforstaaelse, naar Mænd, der ikke fortjene at nyde Pension, kunne vedblive at nyde saadan og Statskassen paa den Raade bebyrdes paa ubillig Vis. Jeg vil dertil kun svare, at uagtet jeg har gjort mig Umage for at see Sagen ogsaa fra denne sidste Side, har det dog egentlig ikke været mig muligt at indsee, hvorledes man fra det nu nævnte Synspunkt kan føle sig mere tilfredsstillet ved den foreslaede Afgjorelse igjennem 5 Mænd end ved Domstolens Afgjorelse. Jeg troer, at selv naar Forholdet sees fra denne Side, maa det stille sig omtrent eens, hvad enten den ene eller den anden af disse Afgjorelsesmaader kommer til Anvendelse. Den Tilid eller Mistillid, som man fra det nævnte Synspunkt maatte kunne nære mod de Embedsmænd, der skulle afgjøre de enkelte Sager, maa være omtrent den samme, enten man saa tænker sig disse Embedsmænd fungerende som Dommere eller siddende i en særskilt Commission, som det her er foreslaaet. Ogsaa fra denne Side betragtet synes det mig altsaa, at man ligesaa godt kan blive staaende ved at overlade Afgjorelsen til Domstolene.

Jeg skal endnu kun gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Enteligheder i de foreliggende Underingsforslag. Jeg skal da for det Første bemærke, at jeg troer, at selv om man vil stemme for Underingsforslaget under Nr. 2, bør man ikke stemme for Underingsforslaget dertil under Nr. 6. Det vil erindres, at § 2, som den nu er affattet, og som jeg holder paa den, gaaer ud paa, at Embedsmanden slet ikke har Krav paa Pension, før den omhandlede Sag er afgjort, og det er altsaa ikke fra denne Side betragtet, at jeg interesserer mig særlig for at faae det nævnte Underingsforslag under Nr. 6 forkastet. Men jeg mener, at naar man netop selv lægger Vægt paa, at der skal sikres Embedsmanden en Indtægt i Mellemtiden, indtil Sagen er afgjort, saa er det urimeligt at blive staaende ved, at denne Indtægt skal høre op i det Dieblid, da Lovforslaget om hans Pensionering forelægges for Rigsdagen. Det kan jo nemlig slet hændes, at en Rigsdagssession